

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Y.T., zastoupený Mgr. Elinou Yurchykovou, advokátkou, se sídlem Školní 5335, 430 01 Chomutov, doručovací adresa: U Hačky 4724, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. listopadu 2012 čj. 3339/DS/12-4,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, vydanému dne 10.9.2012 pod č.j. 17822/OD-P/12, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 25.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 12 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 7.9.2012 nedoručoval přímo účastníkovi, nýbrž pouze jeho zástupci, ačkoliv v něm uložil žalobci trest a plnění povinností. Dále žalovaný podle žalobce neumožnil, aby se žalobce mohl v odvolacím řízení vyjádřit ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí v rozporu s § 36 správního řádu. Žalobce poukázal i na to, že žalovaný ve výroku svého rozhodnutí označil rozhodnutí správního orgánu I. stupně datem vydání dne 10.9.2012, přestože správní orgán I.

stupně rozhodl již dne 7.9.2012. Žalobce považoval také za nesprávný skutkový závěr žalovaného o porušení **§ 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.** Zejména žalobce poukázal na to, že ve správním spise neexistuje doklad o tom, že žalobce byl řádně poučen soudem o účincích právní moci výroku rozsudku Okresního soudu v Chomutově č.j. 6T 1/2009-40, tj. o tom, že účinky nastávají okamžikem vyhlášení zamítavého rozhodnutí odvolacího soudu, tj. v dané věci ke dni 1.4.2011. Správní orgány podle žalobce neprovedly důkaz protokolem o jednání ze dne 1.4.2011 před krajským soudem v tom směru, že žalobce nebyl poučen o právní moci rozsudku Okresního soudu. Správní orgány dále podle žalobce nevzaly v úvahu, že žalobce nemá právnické vzdělání a je navíc cizím státním příslušníkem. Žalobce považuje za nesprávný závěr žalovaného, že správní orgány ani soudy nemají procesní poučovací povinnost, když poučovací povinnost ukládá trestní, civilní i správní právo procesní. Žalobce poukázal na to, že z usnesení Okresního soudu v Chomutově č.j. 6T 1/2009-71 vyplynulo, že do doby trestu zákazu činnosti byla žalobci započtena doba od 14.12.2008 do 14.12.2009 a trest byl tím vykonán, avšak žalovaný podle žalobce nevyvodil žádné důsledky z toho, že správní orgán I. stupně důkaz tímto usnesením neprovedl, a ani žalovaný z tohoto důkazu nečinil žádné úvahy. Žalobce rovněž tvrdil, že asi dva dny po 1.4.2011 se prostřednictvím zmocněnce dotazoval na evidenci řidičů na Magistrátu města Chomutov na postup při výkonu rozhodnutí, a dostal zde pokyn, aby se dostavil s řidičským průkazem až poté, kdy bude mít k dispozici rozsudek č.j. 6T 1/2009-40 s vyznačenou právní mocí. Žalobce namítal, že již v odvolání žádal provedení důkazu výsledkem pracovníků oddělení evidence řidičů Magistrátu města Chomutov k otázce, zda vydali žalobci pokyn (souhlas) k tomu, aby příští procesní úkony týkající se výkonu trestu zákazu činnosti učinil až s odstupem času (odevzdat řidičský průkaz či požádat o jeho vrácení). Podle názoru žalobce mělo být ve správním řízení prokázáno, zda pokynem (rozhodnutím) Magistrátu města Chomutov nemohl být žalobce uveden v omyl, kdy a jaké úkony prováděl Magistrát města Chomutov při vkládání blokace řidičského průkazu do karty řidičů, čímž mohlo být podle žalobce v jeho prospěch prokázáno, že byl dne 20.11.2011 držitelem řidičského průkazu již proto, že nenastaly účinky zákazu řízení motorových vozidel. Nebo mohl žalobce podle svého tvrzení dosáhnout alespoň příznivějšího výsledku projednávané věci, neboť pokyn odboru dopravy Magistrátu města Chomutov je podle jeho názoru fakticky rozhodnutím orgánu s přenesenou působností. Žalobce poukázal na to, že také nebylo rozhodnuto ve správním řízení o prodloužení procesních lhůt v rozporu s **§ 71 správního řádu**. Žalobce se cítil být poškozen na svých právech dle **článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 3 Listiny základních práv a svobod** s tím, že v případě trestání musí být jednoznačně zjištěn skutkový stav provedením všech důkazů k argumentům obviněného (např. I. ÚS 591/2000 Sb.).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že předvolání k jednání a k seznámení s podklady pro rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí je součástí správního spisu a žalobce v něm byl poučen mimo jiné o skutečnosti, že v rámci jednání mu bude umožněno podle **§ 36 odst. 3 správního řádu** vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí. Podle žalovaného se následně ke správnímu orgánu I. stupně dostavil zmocněnec žalobce, který do protokolu uvedl, že mu byla dána dostatečná doba na prostudování spisu. Jelikož pak žalovaný podle svého tvrzení vycházel ze spisové dokumentace pořízené prvostupňovým správním orgánem, nebyl důvod k postupu podle **§ 36 odst. 3 správního řádu** v odvolacím řízení. Žalovaný citoval ustanovení **§ 71 odst. 2 správního řádu**, podle něhož *se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného*

vyhotovení rozhodnutí k doručení, přičemž na písemnosti se předání k doručení vyznačí slovy „Vypraveno dne:“. Podle žalovaného ze spisové dokumentace je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo dle otisku razítka vypraveno, a tudíž vydáno dne 10.9.2012. Dne 7.9.2012 bylo rozhodnutí pouze písemně vyhotoveno. Žalovaný nesouhlasil s tím, že správní orgány neprovedly důkaz obsahem protokolu o jednání ze dne 1.4.2011 s tím, že předmětný protokol je součástí spisové dokumentace vedené ve věci přestupku žalobce. K otázce poučení o právní moci rozsudku Okresního soudu v Chomutově č.j. 6T 1/2009-40 žalovaný poukázal na zmíněný protokol, z něhož podle žalovaného vyplývá, že po závěrečné poradě vyhlásila předsedkyně senátu usnesení o zamítnutí odvolání podle § 256 trestního řádu, kdy byly uvedeny podstatné důvody spolu s poučením o opravných prostředcích včetně poučení o dovolání. Žalovaný poukázal i na to, že rovněž usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 28.2.2012 č.j. 6T 1/2009-71, o zápočtu trestu zákazu činnosti, je součástí trestního spisu, který byl následně postoupen správnímu orgánu I. stupně pro posouzení jednání žalobce jako přestupek. Skutečnost, že žalobci byla do doby trestu zákazu motorových vozidel započítána doba od 14.12.2008 do 14.12.2009, měla podle žalovaného vliv pouze pro posouzení, zda se žalobce dopustil trestného činu. Pro řízení o přestupku je tato skutečnost podle žalovaného bezvýznamná, neboť žalobce byl shledán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. e) **bod 1. zákona o silničním provozu**, tedy že *řídil motorové vozidlo v době, kdy nebyl držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění*. Žalovaný dále poukázal na ustanovení § 94a odst. 1 **zákona o silničním provozu**, podle něhož *pozbyvá držitel řidičského oprávnění řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí o uložení trestu zákazu řízení motorových vozidel*. Žalovaný poukázal i na ustanovení § 102 odst. 1 **zákona o silničním provozu**, podle něhož *rozhodne příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností o vrácení řidičského oprávnění na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a*. Jelikož podle žalovaného řidičské oprávnění bylo žalobci vráceno až 30.4.2012, nebyl dne 20.11.2011, kdy řídil motorové vozidlo, držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný dále citoval ustanovení § 71 odst. 1 **správního řádu**, podle něhož *je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu*. Podle ustanovení § 71 odst. 3 **správního řádu** *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k němuž se podle písm. a) citovaného ustanovení připočítává doba až 30 dnů, jde-li o zvlášť složitý případ*. Podle žalovaného se v daném případě o zvlášť složitý případ jednalo.

V replice žalobce zopakoval, že přestupkové řízení bylo zatíženo zásadní procesní vadou spočívající v nepřipuštění žalobcem navržených důkazů, jimiž se žalobce snažil prokázat, zda dne 20.11.2011 byl držitelem řidičského průkazu. Při jednání před soudem žalobce zdůraznil pochybení správního orgánu I. stupně, který své rozhodnutí doručoval přímo zástupci, nikoli obviněnému, přestože se jednalo o rozhodnutí o uložení povinnosti přímo obviněnému, tj. že musí sám něco vykonat. Žalobce poukázal na analogii trestního řádu, kdy trestní soud doručuje rovněž obdobnou písemnost přímo obviněnému. Dále žalobce připomněl, že městský úřad odmítl převzít řidičský průkaz s odkazem na to, že se má žalobce dostavit až s pravomocně doručeným rozhodnutím trestního soudu. Jelikož žalobce nemohl vrátit řidičský průkaz, nemohl ho podle svého tvrzení ani žádat zpět. Žalobce poukázal také na skutečnost, že podle obsahu spisu rozhodnutí soudu o zákazu řízení bylo doručeno na magistrát dříve, než ho vyzvedl žalobce, o čemž žalobce nemohl ani vědět. Žalobce poukázal na to, že obviněný v trestním řízení nemusí při rozhodování odvolacího soudu být přítomen, a

tak se o rozhodnutí ve věci ani nedozví před jeho písemným doručením. Rozhodnutí je podle žalobce pravomocné, avšak jeho výkon nemohl začít dříve, než se o rozhodnutí obviněný dozvěděl formou řádného doručení. Žalobce rovněž poukázal na to, že usnesení Okresního soudu v Chomutově o zápočtu trestu bylo vydáno až s odstupem doby, a pokud by bylo rozhodnuto ve lhůtě dle zákona, rozhodnutí odvolacího soudu by bylo již bezpředmětné, protože trest by byl v podstatě již vykonán. Podle žalobce nelze na základě pochybení Okresního soudu Chomutov a Městského úřadu Chomutov vykonávat trest několikrát, když v podstatě by byl žalobce bez řidičského oprávnění 4 roky. Znovu žalobce poukázal na pochybení trestních soudů ohledně jejich poučovací povinnosti. Dále žalobce připomněl, že řidičské oprávnění mu bylo vráceno až ke dni 30.4.2012 na základě nově absolvovaných zkoušek. Správní orgány se podle žalobce nevypořádaly se lhůtou, kdy měly provést případné započtení trestu. Podle žalobce se proto jeví zjevně nepřiměřeným uložení dalšího zákazu řízení a pokuty, když trest má být vždy posledním prostředkem k nápravě. Žalobce poukázal na to, že rozhodnutí správního orgánu je navíc citelnější, než bylo původní soudní rozhodnutí.

Žalovaný při jednání před soudem uvedl, že v daném případě neměl žalobce na rozdíl od např. trestního řízení, povinnost nastoupit výkon trestu, tzn. vykonat nějakou činnost sám. Též odevzdání řidičského oprávnění není považováno podle žalovaného za jednání, které by se vztahovalo pod případ, kdy musí být rozhodnutí doručeno kromě zástupce žalobce i přímo žalobci. Výslech pracovnice Magistrátu města Chomutov by podle žalovaného nepřinesl nic podstatného, neboť blokace řidičského oprávnění se vztahuje k právní moci rozsudku soudu, nikoli k okamžiku odevzdání řidičského průkazu. Žalovaný připomněl, že žalobce byl osobně přítomen jednání odvolacího soudu, kdy se stal rozsudek v trestní věci pravomocným, a kde byla přítomna i právní zástupkyně žalobce. Doručení odůvodnění rozsudku v dané věci neodsunuje trest zákazu činnosti, což mohl žalobci vysvětlit i jeho právní zástupce. Předchozí tresty nebo doba, kdy žalobce neměl řidičské oprávnění, nejsou podle žalovaného relevantní, neboť správní orgány vycházely v dané věci pouze z informací uvedených v evidenci řidičů. Zápočet trestu nebyl podle žalovaného podstatný i proto, že po uplynutí trestu si žalobce musí požádat o vydání nového řidičského oprávnění, jež se neobnovuje automaticky.

Součástí správního spisu je úřední záznam Policie České republiky ze dne 25.11.2011, podle kterého téhož dne žalobce projížděl vozidlem tovární značky Fiat Ducato RZ... v ulici Západní u areálu AC Start v Karlových Varech, kde ho policejní hlídka zastavila a zjistila, že řidič má vysloven zákaz řízení motorových vozidel na podkladě rozsudku Okresního soudu Chomutov ze dne 30.11.2010 č.j. 6 T 1/2009-40, který nabyl právní moci 1.4.2011, na dobu 1 roku, tedy do 1.4.2012. Řidič odpověděl, že mu není znám zákaz řízení vozidel, že by mu něco muselo přijít poštou. Podle usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 28.2.2012 č.j. 6T 1/2009-71 se žalobci započítala do doby trestu zákazu řízení motorových vozidel doba od 14.12.2008 do 14.12.2009. Na základě toho Okresní soud v Karlových Varech usnesením ze dne 19.3.2012 č.j. 1T 236/2011-56 podle § 222 odst. 2 trestního řádu trestní věc žalobce postoupil Magistrátu města Karlovy Vary pro posouzení jako přestupek.

Při jednání před správním orgánem dne 31.5.2012 žalobce uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, že mu byl řidičský průkaz zadržen 14.12.2008 a doba zadržení byla započtena usnesením Okresního soudu v Chomutově. Po potvrzení rozsudku Okresního soudu v Chomutově Krajským soudem v Ústí nad Labem se zmocněnec žalobce dostavil na evidenci

řidičů na Městský úřad Chomutov s dotazem, kdy má být odevzdán řidičský průkaz. Tam mu bylo podle žalobce sděleno paní F., že má donést rozsudek s nabytím právní moci.

Dne 14.11.2011 byl Magistrátu města Chomutov doručen rozsudek Okresního soudu v Chomutově č.j. 6T 1/2009-40. Dne 16.11.2011 byl tento rozsudek zaznamenán do evidenční karty řidiče a současně byla blokována všechna jeho řidičská oprávnění. Součástí správního spisu je také výpis ze žalobcovy evidenční karty řidiče ze dne 2.5.2012, podle níž měl žalobce zaevidován zákaz řízení motorových vozidel v době od 14.12.2008 do 14.12.2009 a blokaci řidičského oprávnění od 14.12.2008 do 30.4.2012.

Při jednání dne 9.8.2012 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce uvedl, že mu byla dána dostatečná doba na prostudování spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Při tomto jednání byly čteny listiny ze správního i trestního spisu, jehož součástí je mimo jiné rozsudek Okresního soudu v Chomutově ze dne 30.11.2010 č.j. 6T 1/2009-40, protokol o veřejném zasedání před Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.4.2011, usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 28.2.2012 č.j. 6 T 1/2009-71, o zápočtu trestu zákazu činnosti, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.4.2011 č.j. 5To 56/2011-50. Podle tohoto usnesení bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto odvolání žalobce s tím, že proti tomuto *není další řádný opravný prostředek přípustný*. Podle protokolu o veřejném zasedání před Krajským soudem v Ústí nad Labem ze dne 1.4.2011 sp. zn. 5To 56/2011, byl žalobce osobně přítomen, stejně jako jeho zástupkyně, a předsedkyně senátu zde vyhlásila usnesení o zamítnutí odvolání proti rozsudku s tím, že byly uvedeny podstatné důvody spolu *s poučením o opravných prostředcích včetně poučení o dovolání*.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že výpisem z evidenční karty řidiče bylo prokázáno, že žalobce v době řízení vozidla 20.11.2011 nebyl držitelem řidičského oprávnění. Z obsahu rozsudku Okresního soudu v Chomutově měl správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobci byl pravomocně uložen trest zákazu řízení motorových vozidel. Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem je správnímu orgánu I. stupně známo, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a podle doručanky bylo toto usnesení žalobci doručeno 23.11.2011. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobce se veřejného zasedání pod sp. zn. 5To 56/2011 účastnil, a to jak on sám osobně, tak i jeho obhájkyň. A obviněný zde mimo jiné uvedl, že češtině rozumí a nežádá tlumočníka. Na konci zasedání pak bylo vyhlášeno usnesení o zamítnutí odvolání. Z toho měl správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce věděl o tom, že je mu soudem pravomocně uložen trest zákazu řízení motorových vozidel. Správní orgán I. stupně dále poukázal na to, že soud nemá poučovací povinnost vůči osobám, jimž je ukládán trest zákazu řízení motorových vozidel v tom směru, že uložením trestu pozbývají řidičské oprávnění a po skončení trestu si musí požádat o vrácení. Takovouto poučovací povinnost nemá ani správní orgán. Žalobce je jako držitel řidičského oprávnění podle správního orgánu I. stupně podle § 82 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. povinen splňovat po celou dobu držení řidičského oprávnění i podmínku stanovenou v odst. 1 písm. c) uvedeného paragrafu, tedy odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel. K této odborné způsobilosti podle správního orgánu I. stupně patří i znalost, zda je či není držitelem řidičského oprávnění, tedy i kdy řidičské oprávnění pozbývá a jak je nabývá. V posuzovaném případě znalost ustanovení § 94a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a ustanovení § 102 zákona č. 361/2000 Sb. Podle nich o vrácení řidičského oprávnění

rozhodne na písemnou žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění, příslušný úřad obce s rozšířenou působností, tj. o vrácení řidičského oprávnění musí ten, kdo je pozbyl, písemně požádat. Držitel řidičského oprávnění pozbývá podle § 94a odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým byl soudem uložen trest zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce jako držitel řidičského oprávnění byl povinen znát tento postup. Držitelem řidičského oprávnění byl žalobce do doby pravomocného rozhodnutí o uložení trestu zákazu řízení motorových vozidel. Správní orgán I. stupně poukázal i na **rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9As 58/2009** ze dne 16.11.2011, podle něhož *nebyla-li po skončení předmětného trestu v evidenci odstraněna blokáce řidičského průkazu a pokud za takového stavu stěžovatel řídil motorové vozidlo, řídil bez příslušného řidičského oprávnění a naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích*. Na tom nic nemění podle správního orgánu prvního stupně ani skutečnost, že k tomuto jednání došlo již po skončení předmětného trestu zákazu činnosti proto, že vrácení řidičského průkazu podle § 102 zákona o silničním provozu je výsledkem samostatného řízení, v němž správní orgány rozhodnou o vrácení řidičského průkazu, čímž de facto potvrdí, že řidič je stále způsobilý být držitelem příslušného oprávnění. Pokud tedy stěžovatel řídil, aniž by správní orgány o vrácení řidičského průkazu rozhodly, nelze než konstatovat, že se dopustil přestupku řízení vozidla bez příslušné skupiny řidičského oprávnění. Podle správního orgánu I. stupně Nejvyšší správní soud v rozsudku posuzoval skutkově obdobný případ a jeho závěry dopadají i na nyní posuzovaný případ, ačkoliv nyní se jedná o přestupek dle § 125 c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce v odvolání nepopíral řízení motorového vozidla předmětného dne, avšak považoval za nesprávný skutkový závěr správního orgánu o porušení **§ 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu**, podle něhož *může motorové vozidlo řídit pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění*. Ze spisové dokumentace podle žalovaného je známo, že žalobci byl rozsudkem Okresního soudu v Chomutově, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, uložen trest zákazu řízení motorových vozidel, když rozsudek nabyl právní moci 1.4.2011. Usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 28.2.2012 pak byla do doby trestu započtena doba od 14.12.2008 do 14.12.2009. Podle žalovaného ze spisové dokumentace vyplývá, že řidičské oprávnění bylo žalobci vráceno až 30.4.2012. To podle žalovaného znamená, že žalobce dne 20.11.2011 řídil v době, kdy nebyl držitelem řidičského oprávnění. Podle žalovaného je tak kvalifikace správního orgánu I. stupně v souladu se zákonem. Dále žalovaný připomněl, že není oprávněn se vyjadřovat k námitkám týkajícím se postupu soudů. Žalovaný rovněž uvedl, že má za nadbytečný výslech pracovnice Magistrátu města Chomutov, neboť žalobce byl uznán vinným, že řídil motorové vozidlo v době, kdy nebyl držitelem řidičského oprávnění, jelikož po skončeném zákazu řízení nepožádal o vrácení řidičského oprávnění. Výslech svědkyně by tak podle žalovaného nepřinesl žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na projednávanou věc. Žalovaný citoval ustanovení **§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu**, podle něhož *provede záznam z registru příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, tedy v daném případě Magistrát města Chomutov, ke dni právní moci rozhodnutí o uložení trestu za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno*. Magistrátu města Chomutov byl rozsudek doručen dne 14.11.2011, přičemž byl v právní moci od 1.4.2011, a na základě toho byl zápis do evidenční karty žalobce zcela v souladu se zákonem proveden dne 16.11.2011. Zároveň byla žalobci

vyznačena blokáce řidičských oprávnění. Žalovaný měl rovněž za to, že nedošlo v dané věci ani k porušení § 36 odst. 3 správního řádu ze strany správního orgánu I. stupně. Vzhledem ke složitosti případu podle žalovaného bylo rozhodováno v dané věci ve lhůtě stanovené v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu.

Žaloba není důvodná.

Tvrzení žalobce o pochybení při doručování správním orgánem I. stupně, kdy bylo doručováno přímo zástupci a nikoli žalobci, soud neakceptoval, protože správní řád jednoznačně umožňuje doručování v případě zastoupení pouze zástupci. V tomto smyslu není na místě analogie trestního řádu, protože ta má místo podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu při uplatňování institutů, jež nejsou výslovně zakotveny ve správním právu deliktním (např. institut krajní nouze u tzv. jiných správních deliktů dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 27/2008, dostupného na www.nssoud.cz). Doručování podle správního řádu představuje samostatnou a komplexní právní úpravu a rozsah doručování je tak jednoznačně stanoven. Ve smyslu **§ 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci**. Soud má stejně jako žalovaný za to, že stanovením trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebyla žalobci uložena žádná povinnost něco v řízení vykonat. Trest zákazu činnosti spočívá naopak v povinnosti zdržet se zakázané činnosti, tedy něco nekonat. Ani povinnost odevzdat řidičský průkaz podle **§ 94a zákona o silničním provozu** po právní moci rozhodnutí o uložení trestu není výkonem uloženého trestu, nýbrž povinností držitele řidičského průkazu, vyplývající z hmotně právních předpisů upravujících bezpečnost silničního provozu. Nejedná se tudíž o procesní povinnost v rámci přestupkového řízení.

K tvrzení, že nebylo žalobci umožněno v odvolacím řízení se vyjádřit ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí, soud odkazuje na výše popsany obsah správního spisu, z něhož je zřejmé, že v odvolacím řízení správní orgány řízení o nové podklady nedoplňovaly a že v řízení před správním orgánem prvního stupně bylo požadavkům stanoveným v **§ 36 odst. 3 správního řádu** vyhověno.

Další námitka se týkala označování prvostupňového rozhodnutí různými daty 7.9.2012 a 10.9.2012. Jak správně uvedl žalovaný ve výše shrnutém vyjádření k žalobě (3. odst. odůvodnění tohoto rozsudku), označil ve výroku svého rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí datem vydání dne 10.9.2012, přičemž na rozhodnutí samotném je uvedeno písemné vyhotovení dne 7.9.2012. To je v souladu se zákonem, rovněž se tím zabýval žalovaný ve vyjádření k žalobě a je to založeno na ustanovení **§ 71 odst. 2 písm. a) správního řádu**, podle něhož *vydáním rozhodnutí se rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení; na písemnosti nebo na poštovní zásilce se vyznačí tato skutečnost: „Vypraveno dne“*. To znamená, že jsou zde v souladu se zákonem dvě různá data, jedno odpovídá písemnému vyhotovení rozhodnutí a druhé "vydání", tj. předání stejnopisu k doručení, toto je označeno razítkem „Vypraveno dne 10.9.2012“ na písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí, které je součástí správního spisu.

Není důvodná žalobní námitka, že správní orgány neprovedly důkaz listinami z předcházejícího trestního řízení. (Listiny, k nimž podle žalobkyně nesprávně nebylo

přihlédnuto, jsou vyjmenovány výše v 2. odst. odůvodnění tohoto rozsudku - shrnutí žaloby.). Listiny vydané v trestním řízení důležité pro předmětné řízení o přestupku jsou, jak je zřejmé z výše popsaného obsahu správního spisu, součástí správního spisu a podle protokolu o jednání dne 9.8.2012 byly čteny jako důkaz "policejním spisem". Z výše popsaného shrnutí odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů pak také vyplývá, že správní orgány ze skutečností obsažených v policejním spise vycházely. O tom, že správní orgány nepominuly ani existenci např. usnesení o započtení trestu, svědčí zejména jejich úvaha, s níž se soud ztotožňuje, že usnesení o započtení trestu prokázalo sice, že nebyl spáchán trestný čin, avšak na naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v řízení bez řidičského oprávnění nemělo vykonání trestu vliv.

Soud se ztotožnil s žalovaným v závěru o nadbytečnosti výsledku pracovnice městského úřadu, která měla žalobci dát pokyn, aby odevzdal řidičský průkaz teprve po obdržení písemného vyhotovení rozsudku s vyznačenou právní mocí. Takový pokyn by nemohl být považován za závazné rozhodnutí, jak se domnívá žalobce, neboť jednání pracovníka úřadu, ukládajícího pokyn, který je v rozporu se zákonem (konkrétně v rozporu s výše cit. ust. § 94a zákona o silničním provozu), představuje excés (vybočení) z pravomoci správního orgánu, jenž by žalobce nemohl právně zavazovat.

Dokazování okolností zápisu blokace řidičského oprávnění soud shledal nadbytečným, neboť k zániku řidičského oprávnění došlo již samotným nabytím právní moci rozsudku o uložení trestu zákazu činnosti (1.4.2012), nikoli teprve úkonem spočívajícím v zápisu této skutečnosti do evidenční karty řidiče (16.11.2012).

K námitce nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí stanovených v § 71 odst. 1 a 3 správního řádu soud uvádí, že z těchto (výše citovaných) ust. vyplývá, že na dané správní řízení se vztahovala delší 60-denní lhůta uvedená v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, neboť se jednalo o složitý případ a ve věci bylo rovněž nařízeno jednání. Žalobci je ovšem nutno přisvědčit v tom, že ani v této lhůtě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno nebylo, ani nebylo rozhodnuto o prodloužení lhůty nadřízeným správním orgánem podle § 80 správního řádu. Nicméně na předmětné přestupkové řízení dopadá i ust. § 71 odst. 4 správního řádu, podle něhož *lhůty pro vydání rozhodnutí neběží po dobu nezbytnou k opatření údajů z úřední evidence (§ 6 odst. 2 spr.ř.).* Ze správního spisu totiž vyplývá, že v mezidobí mezi dvěma jednáními opatroval správní orgán další potřebné údaje (např. výpisy z evidenční karty řidiče atd.). Soud tak považuje lhůtu stanovenou v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu za dodržanou. Soud nadto připomíná, že lhůta podle § 71 správního řádu je lhůtou pořádkovou, kterou nelze zaměnit se lhůtou stanovenou v § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, podle něhož *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.* V ust. § 20 zákona o přestupcích je upravena tzv. prekluzivní (propadná) lhůta, jejíž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek a tudíž nutnost zastavení přestupkového řízení. Tato zásadní lhůta byla dodržena, jak je zřejmé z výše popsaného průběhu trestního a následného přestupkového řízení pro týž skutek (řízení vozidla dne 21.11.2011).

Soud neuznal ani námitku, že žalobce nebyl řádně poučen v rámci trestního řízení o okamžiku právní moci trestního rozsudku, což dle žalobce v rámci přestupkového řízení nebylo dostatečně prokázáno, a v důsledku tohoto nedostatečného skutkového zjištění neměla být naplněna skutková podstata přestupku spočívajícího v porušení **§ 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu**. Podle zjištění soudu skutečnost, že rozsudek nabyl právní moci dne 1.4.2011 vyhlášením usnesení o zamítnutí odvolání proti rozsudku, jednoznačně vyplývá ze správního spisu. Pokud se jedná o tvrzení žalobce o nesprávném poučení v trestním řízení, soud k tomu uvádí, že z podkladů obsažených ve správním spise takové pochybení nevyplývá. Jak již bylo výše ve shrnutí obsahu správního spisu uvedeno, poučení o neexistenci *řádných* opravných prostředků, a tudíž o tom, že rozsudek nabývá právní moci, je součástí usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.4.2011, a o tom, že poučení bylo dáno i při vyhlášení tohoto usnesení, svědčí protokol o veřejném zasedání z téhož dne. Skutečnost, že žalobce i jeho právní zástupkyně byli zasedání přítomni a tlumočník nebyl požadován, je z protokolu zřejmá rovněž. Neobstojí tak námitka, že žalobce je cizinec a nemá právnické vzdělání. Skutečnost, že k nabytí právní moci došlo nikoli až doručením rozhodnutí o odvolání proti rozsudku, nýbrž již samotným vyhlášením, vyplývá z trestního řádu, a žalobci toto není známo, ho nemůže zbavit odpovědnosti za přestupek s ohledem na zásadu ignorantia iuris non excusat. To platí tím spíše ohledně zákona o silničním provozu, přičemž v této souvislosti se soud ztotožňuje se správními orgány v tom, že znalost zákona o silničním provozu je předpokladem získání řidičského oprávnění, tudíž žalobce neomlouvá skutečnost, že nevěděl o výše cit. ust. **§ 94a zákona o silničním provozu**, tj. o zániku řidičského oprávnění dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o uložení trestu zákazu řízení všech motorových vozidel. Poučení o tomto ust. nelze zahrnout do poučovací povinnosti orgánů činných v trestním řízení, neboť se nejedná o procesně právní, nýbrž o hmotně právní ustanovení (jak již soud výše uvedl).

Další rozhodující je ustanovení **§ 102 odst. 1 zákona o silničním provozu**, podle něhož *po výkonu trestu zákazu řízení motorových vozidel rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, který pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a*. Z toho ust. nepochybně vyplývá, že znovunabytí řidičského oprávnění je možné až provedením samostatného správního řízení ukončeného rozhodnutím o vrácení řidičského oprávnění, přičemž takové řízení lze vést jedině na základě žádosti, která však podána v dané věci *nebyla*. V evidenční kartě žalobce - řidiče byla 4 roky zapsaná blokáce, protože ani jednou žalobce nezažádal zpátky o vrácení podle cit. § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně v této souvislosti správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. **9As 58/2009-71** (dostupný na www.nssoud.cz), který řeší skutkově obdobnou věc, kdy stěžovatel byl uznán vinným z přestupku, když řídil vozidlo, ačkoli měl blokáci řidičského průkazu v evidenci řidičského průkazu.

V rámci konečného návrhu při soudním jednání byla vznesena námitka, že se jeví zjevně nepřiměřeným uložení dalšího zákazu řízení. K tomu soud uvádí, že se jednalo o dva odlišné tresty zákazy činnosti, protože trest uložený okresním soudem se týkal jiného skutku. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že trest uložený v přestupkovém řízení je citelnější, avšak je zřejmé, že byl uložen v mezích stanovených § 125c zákona o silničním provozu a že bylo jeho uložení řádně odůvodněno rozhodnutími obou správními orgány. Odůvodnění výměry trestu považuje soud za přezkoumatelné, dostatečné a logické. Soud poukazuje také na to, že

správními orgány byly obě sankce stanoveny na samé dolní hranici zákonné sazby (uvedené v ust. **§ 125c odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu**), tudíž nebyl prostor pro trest nižší. Důležitý je také fakt, že případný návrh na snížení trestu nebo na upuštění od potrestání ze strany soudu musí být obsažen vždy již v žalobě, avšak v dané věci tato podmínka splněna nebyla.

Na podkladě toho, že soud neshledal pochybení správních orgánů v tvrzených procesních ustanoveních ani v námitkách týkajících se skutkového stavu, není důvodné ani tvrzení o porušení **čl. 36 a čl. 38 Listiny základních práv a svobod**. Na základě uvedeného proto soud žalobu zamítl podle **§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle **§ 60 odst. 1 s.ř.s.**, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v **§ 103 odst. 1 s. ř. s.** a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. února 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.

samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková